

saa stor Del af Ejerens Formue, der svarer til Skattens kapitaliserede Belsøb. Selv om man nu vil sige, at denne sidste Betragtning kun i mindre Grad rammer en saadan tidsbegrænset Skat, som der her er Tale om, kan det imidlertid neppe nægtes, at naar man først, som forsøgt i det ovennævnte Lovforslag, har brudt med den tidligere hævdevundne Betragtning, at Ejendomsskatterne, i Modsætning til Personskatterne, skulde være stabile Skatter, der, selv om de til Tider kunde modificeres, dog gennemgaaende maatte betragtes som „faste“, ligesom selve det Objekt, hvortil de er knyttede, er derigennem aabnet Vejen for en saadan af Konjunkturerne ganske uafhængig Usikkerhed med Hensyn til de faste Ejendommens Værdi, at dette ikke kan undgaa i høj Grad at indvirke paa Prioritetsforholdene og paa Realkrediten i sin Helhed samt dermed paa Ejendommenes Værdi i Handel og Vandel. Om man end maaske kunde tænkes at ville anføre, at denne Udsigt til Skatteændring ikke betyder saa meget for Landejendomme i Sammenligning med Konjunktursvingningerne i disses Værdi, saa har den i hvert Fald sikkert ikke ringe Anvendelse paa Byeendomme.

Den Omstændighed, at det faktisk er muligt ad Skattevejen at rokke betydeligt ved Ejendomsrettens Ukrænkelighed for faste Ejendommens Vedkommende, turde ogsaa være et Moment, der fortjener nøje Overvejelse af den høje Lodgivningsmagt, naar der fra Regeringen nu er fremkommet Forslag om sliq ekstraordinær Forhøjelse af Ejendomsskatterne, et Forslag, der synes saa meget mere betænkeligt, som det heretter delvis lægges i Kommunernes og ikke i Statsmagtens Haand, hvorledes Ejendomsskatterne skal være i de nærmeste Aar.

Hvad dernæst særlig angaar den foreslaaede kommunale Formueskat, maa vi særlig udtale vor Betænkelighed derved, og det af flere Grunde. For det første synes det ulige farligere overfor de besiddende Borgere at give den enkelte Kommune Adgang til, delvis efter eget Tykke, at beskatte Beboernes Formue, end Tilfældet er med Hensyn til Indtægterne, og dernæst kan det for Grundejernens Vedkommende neppe nægtes, at en Skat paa den Kapital, som de har indestaaende i deres egne Ejendomme, i Regelen er mere tyngende end en Formueskat paa mobil Formue — fordi den første Formue delvis er urørlig og derhos bestemt af Ejendomsskyldværdien, der ikke altid vil svare til Ejendommens Værdi i Handel og Vandel. Hertil kommer den Tvangsform, man i Lovforslaget vil give denne Formueskat, som Kommunerne tvinges til at udskrive under „kommunal Maske“, uanset om de har Brug derfor, og det endog saaledes, at dens mulige Overskud skal tilfalde Staten.

Vi nærer dernæst særlig Betænkelighed ved Bestemmelsen i Forslaget om, at den ekstraordinære Skat kan paalægges som en Skat paa Grunden alene, og at Afgørelsen heraf ganske kan overlades til den enkelte Kommunalbestyrelse, blot med det Forbehold, at Beslutningen skal forelægges Indenrigsministeren til Stadfæstelse. Vi er absolutte Modstandere af en Skatteomlægning af de nuværende Ejendomsskatter over paa „den nøgne Grund“; men det forekommer os i hvert Fald, at Grundejerne her i Landet maa have et billigt Krav paa, at en sliq Skat, selv om det kun bliver en ekstraordinær Tillægsskat, ikke overlades til den enkelte tilfældige Kommunalbestyrelses Skøn, men først paalægges, efter at den nøje er prøvet af Lovgivningsmagten, og efter at der af denne er fastsat detaillerede Regler derfor. At Borgerne paa dette Punkt skal voldgives Administrationen, synes os, uanset at Tendensen i de nyere Love mere og mere gaar i Retning af at henskyde Afgørelsen til samme, at være stridende mod *Forfatningens Aand og Tanke*.

Vi andrager fremdeles om, at Regelen i Lovforslaget om, at den ekstraordinære Skat kan tilvejebringes gennem en Forhøjelse af Erhvervsskatten, maa udgaa, henset til, hvad der allerede nu ud fra rationelle Skattehensyn kan anføres imod denne Skat, og finder vi en særlig Føje til at fremkomme med dette Punkt deri, at Frederiksberg vel nok er den Kommune, som rammes haardest af den gældende Erhvervsskatlovgivning.

Vi maa derhos som særlige Repræsentanter for den Del af vor Kommunes Borgere, der udgør den mest „blivende“ Del af samme og i første Række er interesserede i, at Kommunen bevarer sin Frihed og Selvstændighed, i al Ærbødighed — i Kraft af det grundlovsmæssigt sikrede kommunale Selvstyre — nedlægge en bestemt Indsigelse imod Lovforslagets § 4, 2det Stykke, ifølge hvilket der af Indenrigsministeren kan paatvinges vor Kommune Foranstaltninger, som alene maatte ønskes at vor tilstødende store Nabokommune, men som maaske ganske strider mod vor egen Kommunes Interesser og kan virke i høj Grad skadeligt paa den i økonomisk Henseende.